

Kvad gives der i Kunstens Rige
skue høit og edelt end skusid,
Langt mere end det fornødt at sige,
I Toner stilles for vort Blik.

See mildt de gribe i Sjalens Trængse,
Som fra et Fjernes Land de kom,
See dybt og værdigt ind de trænge
I Hjertets skjulte Helligdom.

Fornildet er vist mangen Svante,
Paarisket af skusikkens Risch,
Strøgt et sygt og søvnd Hjerte
I den færdt Lygdom og Lisch.

Med Farver glødende den male
Al Sjalens Længsel, syde Træng,
skud hellig Alvor snart den taler,
Lusck berøgt, snart med munter Klæng.

Er der en Stemning i vort Hjerte,
Som vi i den sikk Udslygt færdt,
Begystring, Uro, Fryd og Svante,
Olk den at taler, lige gærdt.

Til Brønding om Din kjærlige Lister, skam.

De færdt, klare Tonestømme
Bredde gængende vort Lend,
I Lyse, lilledrige Dromme
skærkeligt. Se dyse os ind.

Al jordens Trængsel, Stind og skie
I Tørkesøet druknes kam,
Der skue vi med Andens Fie
Et Hjærlyghedens Blomsterland.

Er Sjalens nær ved at forteres
I Leds Kamp, saa hørd og skam,
See Tonens Ringer Tørkesø bæres
Fra jorden midt vort Himmelhjem.

Lad de skusikkens skægt, kam
Lich over jord. Din Phantasi,
I Lysets Eger den vist vil leve,
Hvor Alt er Fred og Harmoni.

Landsdal, August 1860.